

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobce: J. P., narozen dne
bytem
zastoupen advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem
sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4

proti
žalovanému: Krajský úřad Jihomoravského kraje
sídlem Žerotínovo náměstí 3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 7. 2016, č. j. JMK 111185/2016, sp. zn. S – JMK 163374/2015/ODOS/Ib,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 7. 2016, č. j. JMK 111185/2016, sp. zn. S – JMK 163374/2015/ODOS/Ib, **s e z r u š u j e** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **j e p o v i n e n** uhradit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč, a to ve lhůtě do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Jaroslava Topola, advokáta se sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

Žalobce napadl u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“) svou žalobou rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 7. 2016, č. j. JMK 111185/2016, sp. zn. S – JMK

163374/2015/ODOS/Ib (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Hodonín, odboru dopravy a přestupků, oddělení přestupků, ze dne 3. 11. 2015, č. j. 150679-3/ODaP/OP/Šk, sp. zn. 10971/2015/ODaP/OP/Šk (dále též „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále též „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil tím, že dne 4. 8. 2015 okolo 14:40 hod. v obci Hodonín na ulici Velkomoravská, řídil motorové vozidlo tov. zn., RZ:, přičemž nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem, čímž porušil povinnost řidiče stanovenou v ust. § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu. Za spáchání uvedeného přestupku byla žalobci udělena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Napadené rozhodnutí

V rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný předně stručně zrekapituloval skutkový stav věci a dosavadní průběh řízení, přičemž následně přistoupil k vypořádání odvolacích námitek. Podle jeho názoru bylo prvostupňové rozhodnutí dostatečně odůvodněno a vydáno na základě řádně zjištěného skutkového stavu. Žalovaný se tak v tomto ohledu ztotožnil se závěry prvostupňového správního orgánu, že řízení motorového vozidla žalobcem bez použití bezpečnostního pásu bylo v řízení spolehlivě prokázáno na základě podkladů založených ve spisu, a to zejména oznámením přestupku, úředním záznamem a konzistentními svědeckými výpověďmi zasahujících policistů. K tomu žalovaný doplnil, že v projednávané věci se jedná o druh přestupku, jehož spáchání není zpravidla zdokumentováno žádnými technickými prostředky, což má za následek, že proti sobě běžně stojí policejní dokumentace podpořená svědeckými výpověďmi policistů a výpověď obviněného z přestupku. V této souvislosti pak žalovaný doplnil, že se prvostupňový správní orgán přiklonil na základě hodnocení důkazů a zohlednění související judikatury ke skutkové verzi policistů, která je shodně zachycena v pořízené dokumentaci, neboť neměl důvody pochybovat o její věrohodnosti. Z toho důvodu žalovaný nepovažoval za problematické, pokud prvostupňový správní orgán neprováděl k návrhům žalobce další dokazování, neboť byla jeho argumentace pouze hypotetické a fabulační povahy, přičemž skutkový stav byl zjištěn bez důvodných pochybností. Co se týče otázky zavinění, žalovaný uvedl, že žalobce musí jako držitel řidičského oprávnění splňovat odborné předpoklady, tedy rovněž znát příslušné právní předpisy, pročez měl a mohl vědět, že svým jednáním jedná v rozporu se zákonem. Podle názoru žalovaného tak prvostupňový správní orgán správně posoudil zavinění žalobce ve formě vědomé nedbalosti. Závěrem pak žalovaný doplnil, že ve vztahu k oprávněné úřední osobě prvostupňového správního orgánu nebyl zjištěn žádný poměr k projednávané věci, účastníkům či jejich zástupcům, ani jiný zájem na výsledku řízení.

III. Žaloba

V žalobě žalobce předně namítal, že výrok prvostupňového rozhodnutí nesplňuje zákonem stanovené požadavky, neboť z popisu skutku nevyplývá, že by řídil vozidlo, které bylo bezpečnostním pásem vybaveno, přestože se jedná o nezbytný předpoklad pro porušení příslušné zákonem stanovené povinnosti. Současně namítal, že není ve výroku prvostupňového rozhodnutí uveden odkaz na prováděcí právní předpis, který blíže stanovuje povinné vybavení vozidla bezpečnostním pásem, což považuje žalobce za

zásadní vadu, neboť citované ust. § 125c odst. 1 písm. k) je ve spojení s ust. § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu pouze blanketní normou. Výrok navíc trpí vnitřní rozporností, a to také ve vztahu k odůvodnění rozhodnutí. Podle názoru žalobce v něm totiž prvostupňový správní orgán sice uvedl zavinění ve formě nedbalosti, ale současně vycházel ze zákonné definice nepřímého úmyslu, jehož naplnění nemá oporu v odůvodnění rozhodnutí, resp. je s ním v přímém rozporu. Ostatně ani nedbalostní forma zavinění nebyla podle něj až na citaci dotčeného ustanovení zákona nijak blíže zdůvodněna. Žalovaný se pak se závěrem prvostupňového správního orgánu ohledně zavinění ve formě vědomé nedbalosti sice ztotožnil, ale sám konstatoval zavinění ve formě nedbalosti nevědomé. K tomu žalobce doplnil, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí absentuje také údaj o bodovém postihu, který je zákonnou náležitostí rozhodnutí o přestupku.

Následně žalobce brojil rovněž proti nedostatečnému zdůvodnění materiální stránky přestupku, která podle jeho názoru nebyla naplněna. Stejně tak považoval za nesprávný postup příslušného správního orgánu, pakliže bylo jako polehčující okolnost při výměře sankce zohledněno, že spácháním přestupku nedošlo k žádným následkům, přestože se jedná o obligatorní znak přestupku. Namítané nedostatky pak žalobce vztáhnul také na napadené rozhodnutí, kterým bylo jeho odvolání zamítnuto. V tomto kontextu v žalobě zrekapituloval obsah odvolacích námitek a jejich vypořádání ze strany žalovaného, které nepovažoval za dostatečné. Podle jeho názoru totiž byly všechny odvolací námitky vypořádány pouze odkazem na nestrannost policistů a dostatečné prokázání skutkového stavu, přestože žalobce namítal konkrétní skutečnosti, které pravdivost jejich svědeckých výpovědí důvodně zpochybnil. Konkrétně žalobce rozporoval výhledové možnosti policistů při provádění silniční kontroly, poukázal na rozpory ve svědecké výpovědi nstržm. V. a připomněl, že ten byl poprvé vyslechnut bez jeho vyrozumění, což svědčí nejen o zaujatosti oprávněné úřední osoby, ale také možnosti předchozí domluvy policistů o obsahu jejich svědeckých výpovědí. S ohledem na uvedené pochybnosti tak mělo být podle názoru žalobce provedeno další dokazování, a to zejména rekonstrukcí pozorovací situace policistů a ohledáním vozidla (světlé bezpečnostní pásy). Námitkou ohledně provedení důkazu svědeckou výpovědí nstržm. V. bez vyrozumění žalobce, se žalovaný navíc v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí vůbec nezabýval. Z těchto důvodů žalobce navrhl, aby krajský soud prvostupňové a napadené rozhodnutí zrušil, uložil žalovanému povinnost uhradit nahradit náklady řízení a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

Ve svém vyjádření k žalobě žalovaný předně uvedl, že s podanou žalobou nesouhlasí. Podle jeho názoru byl ve výroku prvostupňového rozhodnutí skutek popsán dostatečným způsobem, včetně odkazu na skutkovou podstatu přestupku a právní povinnost, která byla jednáním žalobce porušena. O tom svědčí také skutečnost, že drtivá většina vozidel je bezpečnostním pásem povinně vybavena. Pokud se jedná o otázku zavinění, žalovaný se ve svém vyjádření předně zabýval rozbořem vědomostní a volní složky, přičemž dále uvedl, že ve výroku i odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je zavinění dovozeno ve formě nedbalosti. S ohledem na skutečnost, že nepřipoutání se bezpečnostním pásem je veřejně známá informace, považoval žalovaný za správné, pakliže bylo dovozeno, že se žalobce přestupku dopustil z vědomé nedbalosti. Pokud se dále jedná o námitku ohledně neuvedení údaje o bodovém postihu, žalovaný připomněl, že se

nejedná o sankci ve smyslu obligatorní náležitosti rozhodnutí o přestupku. Stejně tak se neztotožnil ani s námitkou žalobce, že materiální stránka přestupku nebyla naplněna a dostatečně zdůvodněna, protože podle ustálené judikatury postačuje v tomto ohledu naplnění formálních znaků skutkové podstaty přestupku, pakliže nejsou dány specifické okolnosti případu, které by jeho materiální znak zcela vyloučily, což v řízení nebylo zjištěno. Pakliže žalobce namítal rovněž zohlednění absence následku protiprávního jednání jako polehčující okolnosti, žalovaný k tomu uvedl, že následkem přestupku bylo samotné ohrožení žalobce, aniž by však došlo k újmě na zdraví, životě či škodě na majetku. Závěrem pak žalovaný poukázal na účelovost žalobcovy argumentace, neboť byly některé námitky poprvé uplatněny až v žalobě. Proto krajskému soudu navrhl, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

Ve správním spisu se nachází oznámení přestupku a úřední záznam ze dne 4. 8. 2015, podle kterých byl žalobce téhož dne zastaven a kontrolován hlídkou Policie ČR, a to z důvodu, že nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Žalobce byl na základě předložených dokladů totožnosti legitimován a ve vztahu ke sdělení podezření ze spáchání přestupku uvedl, že se chtěl připoutat po cestě, neboť právě odjel z benzinové čerpací stanice. Lékařským potvrzením opravňujícím jej k jízdě bez bezpečnostního pásu nedisponoval a po telefonické poradě se svým právním zástupcem uvedl, že s přestupkem nesouhlasí. Na základě těchto skutečností bylo zahájeno přestupkové řízení a k podání svědecké výpovědi byl předvolán nstržm. V., jakožto jeden ze zasahujících policistů. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce nebyl o provedení tohoto úkonu vyrozuměn. V rámci podání svědecké výpovědi dne 27. 8. 2015 pak nstržm. V. uvedl, že jasně viděl, že žalobce nebyl za jízdy připoután, přestože se o to před zastavením vozidla neúspěšně pokoušel. Ve zbytku se odkázal na obsah úředního záznamu. Následně se k prvostupňovému správnímu orgánu dostavil dne 21. 9. 2015 na základě substituční plné moci zmocněnec žalobce pan T. B., který nahlížel do spisu a požádal o odročení ústního jednání. Z toho důvodu bylo ústní jednání ve věci nařízeno na den 1. 10. 2015, přičemž v rámci jeho průběhu došlo za přítomnosti zmocněnce žalobce k provedení důkazů svědeckými výpověďmi zasahujících policistů a obsahem spisové dokumentace.

Co se týče obsahu svědeckých výpovědí, pprap. S. k věci mimo jiné uvedl, že v rozhodný den prováděli s kolegou u kruhového výjezdu u Hypernovy pomocí dalekohledu kontrolu vozidel, přičemž viděl přijíždět červené vozidlo, jehož řidič měl světlé tričko a nebyl připoután bezpečnostním pásem. Jakmile policisty zpozoroval, snažil se neúspěšně zapnout bezpečnostní pás. Po provedené legitimaci prostřednictvím předložených dokladů totožnosti a sdělení podezření ze spáchání přestupku pak žalobce pprap. S. sdělil, že vyjížděl z „benzínky“ a ještě se nepřipoutal. K dotazům prvostupňového správního orgánu pprap. S. rovněž doplnil, že viděl, jak žalobce nemá za jízdy pás přes rameno a ten je volně namotán na držáku. Žalobce ztotožnil podle fotografie na předložených dokladech totožnosti, přičemž se ve vozidle vedle něj

nacházela spolujezdkyně. Obdobně vypověděl také nstržm. V., který se odkázal na obsah své svědecké výpovědi ze dne 27. 8. 2015 a k položeným dotazům upřesnil, že byl na nepřipoutání žalobce bezpečnostním pásem upozorněn svým kolegou, načež vzápětí přes čelní sklo vozidla viděl, že se žalobce teprve snaží připoutat, neboť tahal za bezpečnostní pás, který nebyl zapnutý. Jasně viděl, jak žalobce držel pás jednou rukou, aniž by byl viditelný v dolní části jeho těla.

Po provedeném ústním jednání podal žalobce prostřednictvím svého zmocněnce dne 15. 10. 2015 vyjádření, ve kterém namítal, že vozidlo vůbec neřídil, neboť jej půjčil osobě blízké. Nemůže tedy vědět, kdo byl v rozhodné době řidičem vozidla. V této souvislosti doplnil, že ze svědecké výpovědi pprap. S. nevyplývá, že by žalobce na základě předložených dokladů řádně ztotožnil. Mohlo tak dojít k jejich předložení jinou osobou, která je žalobci podle jeho informací podobná. Žalobce navíc rozporoval, že by řidič vozidla nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem a navrhoval provést důkaz výsledkem spolujezdkyně. Následně označil svědecké výpovědi policistů ohledně použití dalekohledu, světlého oblečení řidiče a výhledových podmínek na kontrolované vozidlo, za účelové a nevěrohodné. Podle jeho názoru tak nejsou svědecké výpovědi policistů dostatečným důkazem o tom, že řidič vozidla nebyl za jízdy bezpečnostním pásem připoután. Závěrem pak poukázal na skutečnost, že nstržm. V. byl poprvé vyslechnut již dne 27. 8. 2015, aniž by o tom byl žalobce předem vyrozuměn, což mohlo mít za následek rovněž domluvu policistů o obsahu jejich svědeckých výpovědí, nebo její účelové doplnění ze strany nstržm. V.

Následně došlo k vydání **prvostupňového rozhodnutí**, v rámci jehož odůvodnění prvostupňový správní orgán mimo jiné uvedl, že svědecké výpovědi policistů, kteří nemohli být ve věci nijak zaujatí, jednoznačně prokazují, že žalobce se přestupku dopustil, když řídil motorové vozidlo, aniž by byl za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Argumentaci žalobce, že vozidlo vůbec neřídil, považoval prvostupňový správní orgán za účelovou, stejně jako návrh na provedení důkazů svědeckou výpovědí neznámé spolujezdkyně či ohledáním předmětného vozidla, bez ohledu na to, zda má bezpečnostní pásy světlé barvy či nikoliv. Spáchání přestupku tak prvostupňový správní orgán považoval za prokázané bez důvodných pochybností, aniž by bylo potřeba v tomto ohledu provádět další dokazování. Při stanovení výše sankce pak vycházel z toho, že závažnost přestupku byla dána ohrožením samotného řidiče, přestože nedošlo k žádným následkům. Přestupek byl spáchán z nedbalosti, neboť žalobce věděl, že svým jednáním porušuje zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neohrozí nebo neporuší. Pokuta byla uložena na samotné spodní hranici zákonem stanovené sazby. Proti prvostupňovému rozhodnutí se žalobce prostřednictvím svého zmocněnce odvolal.

VI. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. bez nařízení ústního jednání.

Žaloba je důvodná.

Krajský soud předně uvádí, že žalobce v žalobě sdružil větší množství námitek, kterými brojil nejen proti absenci zákonných náležitostí výroku prvostupňového rozhodnutí a procesním vadám řízení, ale také proti nepřezkoumatelnosti obou rozhodnutí správních orgánů. S ohledem na tuto skutečnost se tedy krajský soud nejprve zabýval tím, zda je napadené a prvostupňové rozhodnutí přezkoumatelné, neboť se v opačném případě jedná o vadu, ke které se přihlíží z úřední povinnosti, a která má za následek nejen zrušení napadeného rozhodnutí, ale také omezení rozsahu soudního přezkumu, jak ostatně shodně vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2004, č. j. 5 A 157/2002-35 (všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz): „*Nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí je pojmově spjata se soudním přezkumem takového rozhodnutí. K tomu, aby soud takový závěr učinil, není zapotřebí, aby žalobce nepřezkoumatelnost namítal; dojde-li soud k závěru, že napadené správní rozhodnutí je nepřezkoumatelné, zruší je, aniž se žalobcovými námitkami musí věcně zabývat* [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]“. Z teoretického hlediska je poté možné považovat rozhodnutí za nepřezkoumatelné nejen z důvodu jeho nesrozumitelnosti, a to ve vztahu k výroku, odůvodnění či vymezení účastníků řízení, ale také kvůli nedostatku důvodů rozhodnutí. Typicky se jedná o případy, kdy jsou v řízení zohledněny nezjišťované skutečnosti nebo nemá formulace skutkových závěrů oporu ve spisu, popř. pokud správní orgán v odůvodnění rozhodnutí zcela opomine zdůvodnit, proč považoval tvrzení a námitky účastníka řízení za liché, mylné nebo vyvrácené (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, a ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75).

Co se týče námitky žalobce ohledně vady výroku prvostupňového rozhodnutí spočívající v tom, že v něm nebylo uvedeno, že žalobce nebyl za jízdy na sedadle připoután bezpečnostním pásem a že jím bylo vozidlo vybaveno, krajský soud je nepovažuje za důvodné, neboť je z výroku a odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, popř. z dalších listin založených ve spisu, patrné, že žalobce nebyl podle závěrů správních orgánů za jízdy bezpečnostním pásem připoután, jak ostatně vyplývá rovněž z citovaného ustanovení stanovujícího zákonnou povinnost řidiče, která měla být porušena. Žalobce tak ve skutkové části výroku prvostupňového rozhodnutí postrádal pouze logicky zdůvodnitelné skutečnosti, že během řízení vozidla seděl na sedadle a že to bylo bezpečnostním pásem vybaveno. V opačném případě by ostatně nebyl dán důvod k zastavení vozidla, následnému zahájení řízení a vydání rozhodnutí o přestupku. Absence namítaných skutečností tak nemá podle názoru krajského soudu vliv na přezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí. Ze stejného důvodu krajský soud nepovažoval za důvodnou ani námitku neuvedení konkrétního odkazu na podzákonný právní předpis stanovující povinné technické vybavení vozidla, neboť je obecně známou skutečností, že silniční motorová vozidla, včetně typu, ve kterém se měl žalobce přestupku dopustit, jsou bezpečnostními

pásky standardně vybavena. Pokud žalobce v žalobě v této souvislosti odkazoval na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ve věci pod sp. zn. 60 A 10/2014, ten se týkal porušení povinnosti řidiče užít vozidlo splňující technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem podle ust. § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, což je na rozdíl od zákonné povinnosti vybavení vozidla bezpečnostním pásem a jeho užití řidičem vozidla [ust. § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu], povinnost formulovaná abstraktním a blíže neurčitým způsobem.

Žalobce poté ve vztahu k výroku prvostupňového rozhodnutí rovněž namítal, že v něm nebyl uveden údaj o bodovém postihu, přestože se jedná o sankci, která je obligatorní náležitostí výroku rozhodnutí o přestupku. Krajský soud k tomu uvádí, že tato námitka byla poprvé uplatněna až v žalobě, přičemž bodový postih má sice ze své podstaty sankční povahu, což ovšem neznamená, že se jedná o sankci ve smyslu dnes již neplatného ust. § 77 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále jen „zákon o přestupcích“). Stejný názor ostatně zaujal také Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 27. 9. 2017, č. j. 1 As 252/2016 – 48: *„Kasační soud však již v minulosti dospěl k závěru, že zákon o silničním provozu (ani jiná platná právní úprava), neukládá správním orgánům povinnost uvádět počet bodů, jež mají být do registru řidičů zaznamenány, ve výroku rozhodnutí o přestupku. Záznam bodů je automatickým následkem odsuzujícího rozhodnutí u přesně určených kategorií přestupků a výše zapsaných bodů je pevně dána, takže zde není prostor pro správní uvážení. Výrok rozhodnutí o záznamu bodů by tak nebyl ničím jiným než opakováním právní úpravy bez výrazného přínosu pro ochranu subjektivních práv adresáta rozhodnutí.“*

Za důvodné pak krajský soud nepovažoval v rovině nepřezkoumatelnosti ani námitky ohledně nedostatečného zdůvodnění skutkových závěrů, materiální stránky přestupku a zohlednění absence jeho následku, jakožto polehčující okolnosti. Pokud se jedná o skutková zjištění, krajský soud má za to, že správní orgány přezkoumatelným způsobem uvedly, proč považovaly důkazy v podobě svědeckých výpovědí policistů, úředního záznamu a oznámení přestupku, za dostatečný podklad pro vydání prvostupňového rozhodnutí (k problematice dokazování přestupků pozorovaných pouhým okem srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č. j. 7 As 273/2016 – 45). Přestože se v tomto kontextu nezabývaly všemi dílčími námitkami, které byly ve vyjádření žalobce ze dne 15. 10. 2015 a v jeho odvolání uplatněny, předešly v rámci odůvodnění prvostupňového a napadeného rozhodnutí přesvědčivou argumentaci, proč považovaly svědecké výpovědi policistů, jakožto úředních osob, za věrohodné a konzistentní (k osobě policisty jako svědka srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2017, č. j. 4 As 216/2016 – 34), popř. proč naopak vyhodnotily námitky a důkazní návrhy žalobce jako účelové a spekulativní.

Pokud se dále jedná o zdůvodnění materiální stránky přestupku, krajský soud se ztotožňuje se závěrem správních orgánů, že v případě spáchání přestupku řízení vozidla bez použití bezpečnostního pásu je právem chráněným zájmem především život a zdraví samotného řidiče neboli pachatele přestupku, nikoliv ostatních účastníků silničního provozu. Z toho důvodu a s přihlédnutím k uložení pokuty na samotné spodní hranici sazby stanovené zákonem, považuje krajský soud takové zdůvodnění materiální stránky přestupku za dostatečné. Podobně není podle jeho názoru sporné ani zohlednění absence následku protiprávního jednání pachatele jako polehčující okolnosti. V tomto ohledu se totiž krajský soud neztotožnil s účelovým výkladem žalobce, že následek je obligatorním

znakem přestupku, protože z kontextu odůvodnění prvostupňového rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že se jednalo pouze o zohlednění absence následku v podobě újmy na životě či zdraví. Kromě toho je vhodné doplnit, že hodnocení dané skutečnosti jako polehčující okolnosti je žalobci ku prospěchu a nemůže tak z podstaty věci představovat zásah do jeho práv.

Krajský soud tedy považoval prvostupňového a napadeného rozhodnutí ve vztahu k výše uvedeným námitkám za přezkoumatelné. Opačný závěr nicméně zaujal ve vztahu k žalobním námitkám ohledně nesrozumitelnosti stanovené formy zavinění a nevypořádání namítané procesní vady spočívající v nezákonném provedení dokazování. Pokud se jedná o zavinění, krajský soud se ztotožňuje s argumentací žalobce, že byla jeho forma ve výroku prvostupňového rozhodnutí stanovena nesrozumitelným a vnitřně rozporným způsobem. Je v něm totiž výslovně konstatováno spáchání přestupku z nedbalosti, ale současně je uvedena definice nepřímého úmyslu, jak jej vymezovalo ust. § 4 odst. 2 písm. b) zákona o přestupcích: *„Přestupek je spáchán úmyslně, jestliže pachatel věděl, že svým jednáním může ohrozit zájem chráněný zákonem, a pro případ, že jej poruší nebo ohrozí, byl s tím srozuměn.“* V tomto ohledu krajský soud zdůrazňuje, že k vydání prvostupňového rozhodnutí došlo již po nabytí účinnosti novely zákona o přestupcích (č. 267/2015 Sb.), která v ust. § 77 téhož zákona nově stanovila formu zavinění jako jednu z obligatorních náležitostí výroku rozhodnutí o přestupku. K tomu je vhodné doplnit, že i přes správnou definici vědomé nedbalosti v rámci odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, byla nesrozumitelnost vyjádření formy zavinění ještě zesílena v rámci odvolacího přezkumu, neboť žalovaný k námitce žalobce v odůvodnění napadeného rozhodnutí sice výslovně dovodil spáchání přestupku ve formě vědomé nedbalosti, ale tu opět nesprávně definoval, a to jako nedbalost nevědomou podle ust. § 4 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích. Podle názoru krajského soudu navíc nelze obecně považovat za zákonný a procesně správný postup, pakliže je vada výroku rozhodnutí o přestupku týkající se jedné z jeho obligatorních náležitostí zhojena pouze v rámci odůvodnění rozhodnutí odvolacího správního orgánu. V případě nezákonnosti či nesprávnosti výroku rozhodnutí o přestupku by mělo být postupováno zákonem předvídaným způsobem, a to jeho zrušením či změnou, jak stanovuje ust. § 90 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).

Kromě toho považoval krajský soud za důvodnou rovněž námitku žalobce spočívající v tom, že se žalovaný kromě obecného závěru o bezvadnosti řízení před prvostupňovým správním orgánem v podstatě vůbec nevypořádal s námitkou procesního pochybení, kterou žalobce uplatnil nejen ve vyjádření v prvostupňovém řízení ze dne 15. 10. 2015, ale také v doplnění odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Konkrétně žalobce namítal, že byl proveden důkaz svědeckou výpovědí nstržm. V. ze dne 27. 8. 2015 v rozporu se zákonem, neboť bylo v dané době již zahájeno přestupkové řízení a žalobce nebyl v tomto ohledu žádným způsobem vyrozuměn, aby tak mohl být provedení důkazu osobně přítomen a klást svědkovi otázky. K tomu krajský soud uvádí, že podle ust. § 51 odst. 2 správního řádu platí, že: *„O provádění důkazů mimo ústní jednání musí být účastníci včas vyrozuměni, nebrozí-li nebezpečí z prodlení. Tuto povinnost nemá správní orgán vůči účastníkovi, který se vzdal práva účasti při dokazování.“* Z obsahu správního spisu nevyplývá, že by bylo možné provedení důkazu svědeckou výpovědí nstržm. V. ze dne 27. 8. 2015 podřadit pod případy, kdy není obviněného z přestupku potřeba včas vyrozumět, a to z důvodu nebezpečí z prodlení. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce (v té době ještě nebyl zastoupen) skutečně nebyl k výslechu svědka předvolán ani jinak

vyrozuměn o provádění tohoto důkazu, neboť v oznámení o zahájení řízení bylo uvedeno, že ústní jednání ve věci proběhne až dne 21. 9. 2015. Krajský soud dále připomíná, že v projednávané věci se jedná o řízení ve věci spáchání přestupku nepřipoutání se za jízdy bezpečnostním pásem, což je v souladu s již citovanou judikaturou typickým příkladem přestupku pozorovaného „pouhým okem“, jehož prokázání je z podstaty věci zásadně založeno pouze na svědecké výpovědi zasahujících policistů, podpořené jimi pořízeným úředním záznamem a oznámením přestupku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2017, č. j. 5 As 192/2016 - 33). O to více jsou tak kladeny požadavky na bezprostřednost a kvalitu provedení dokazování, včetně souvisejících požadavků na konzistentnost a věrohodnosti svědeckých výpovědí policistů nejen vůči sobě navzájem, ale také na soulad se zbytkem podkladů pro rozhodnutí. Přestože tedy během ústního jednání dne 1. 10. 2015 nepochybně došlo k opětovnému výsledku nstržm. V., jemuž byl zmocněnec žalobce přítomen, je povinností žalovaného se touto námitkou v navazujícím řízení podrobně zabývat a posoudit, zda se v případě první svědecké výpovědi nstržm. V., na níž se později obsahově výslovně odkazoval, jednalo v kontextu související judikatury o procesní vadu natolik zásadní, aby měla za následek zásah do procesních práv obviněného z přestupku a nezákonnost prvostupňového rozhodnutí či nikoliv. Rozhodně nelze akceptovat, že by se mohlo jednat o námitku, k níž by se žalovaný nemusel explicitně, srozumitelně a podrobně v odůvodnění napadeného rozhodnutí vyjádřit. V tomto ohledu je tedy třeba rovněž považovat napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

VII. Závěr a náklady řízení

Po důkladném přezkoumání napadeného rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo, tedy shledal krajský soud žalobní námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správních orgánů jako zčásti důvodnou a nezbylo mu tak, než napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1 s.r.s.). V této souvislosti krajský soud žalovanému ukládá, aby v navazujícím řízení náležitě posoudil zákonnost prvostupňového rozhodnutí a řízení, které předcházelo jeho vydání, a to zejména ve vztahu k nesrozumitelnosti a vnitřní rozpornosti stanovení formy zavinění ve výroku a odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, stejně jako ve vztahu k namítanému provedení dokazování v rozporu s příslušným procesně-právním předpisem.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci měl plný úspěch ve věci žalobce, proto má právo na náhradu nákladů řízení. Ze soudního spisu vyplývá, že žalobci vznikly náklady řízení za zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a zástupci žalobce vznikly náklady za 2 úkony právní služby (převzetí a příprava věci a sepsání žaloby) po 3 100 Kč podle ust. § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), a dále má nárok na 2x náhradu hotových výdajů po 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Jelikož je zástupce žalobce plátcem daně z přidané hodnoty, zvýšil krajský soud částku odměny za právní zastoupení o tuto daň (21 %). Celkem je tedy žalovaný povinen žalobci na nákladech řízení nahradit částku 11 228 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, jak je uvedeno ve výroku II. tohoto rozhodnutí.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 24. července 2018

Ph.D., v. r.

JUDr. Lukáš Hlouch,
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.